

Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода

**Глава първа
ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ**

Предмет на закона

Чл. 1. Този закон урежда условията и реда за признаване и изпълнение на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на Европейския съюз, както и за изпращане на такива актове, постановени в Република България, за признаване и изпълнение в друга държава членка на Европейския съюз.

Приложно поле

Чл. 2. (1) Този закон се прилага, когато лицето, на което е наложено наказанието или мярката по чл. 1, се намира на територията на държава членка на Европейския съюз.

(2) Съдебният акт може да бъде изпратен и когато, освен наказанието или мярката, включващи лишаване от свобода, е наложена глоба и/или конфискация, която все още не е събрана или изпълнена.

Удостоверение

Чл. 3. Съдебните актове или заверени копия от тях се придружават от удостоверение по образец съгласно приложение № 1, издадено от компетентен орган на държавата членка, постановил акта.

Езици

Чл. 4. (1) Удостоверението по чл. 3 се изпраща заедно с превод на официалния език или на един от официалните езици на изпълняващата държава, или на друг официален език на Европейския съюз, който тя е посочила в декларация, депозирана при Генералния секретариат на Съвета на Европейския съюз.

(2) Удостоверението, изпратено до компетентен орган в Република България, се придружава с превод на български език.

(3) Не се изисква превод на съдебния акт, като при необходимост и след проведени консултации, компетентните органи на двете държави членки могат да уточнят частите от акта, подлежащи на превод.

Кореспонденция и обмен на информация

Чл. 5. (1) Съдът обменя информация директно с компетентните органи на държавите членки по реда на този закон.

(2) Съдилищата уведомяват Министерството на правосъдието всяка календарна година в срок до 31 декември за трайни затруднения или бездействие от страна на друга държава членка на Европейския съюз във връзка с признаването и изпълнението на искания за признаване на съдебни актове, постановяващи лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода.

Разноски

Чл. 6. (1) В случаите, когато Република България е изпълняваща държава, разноските, свързани с признаването и изпълнението на съдебните актове се поемат от

българската държава, с изключение на разноските по трансфера на осъденото лице, които се поемат от издаващата държава.

(2) В случаите, когато Република България е издаваща държава, разноските по издаването и изпращането на съдебните актове, както и тези по трансфера на осъденото лице и всички останали разходи, възникнали изключително на нейна територия, се поемат от българската държава.

Глава втора **ПРИЗНАВАНЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ НА СЪДЕБНИ АКТОВЕ, ПОСТАНОВЕНИ** **В ДРУГА ДЪРЖАВА ЧЛЕНКА**

Компетентен орган

Чл. 7. (1) Компетентен да признае съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, постановени в друга държава членка, е окръжният съд по местоживеенето на лицето по чл. 2, ал. 1.

(2) В случаите, когато местоживеенето на лицето в Република България е неизвестно или ако то не живее в страната, компетентен да признае акта е Софийският градски съд.

(3) Когато актът е изпратен на орган, който не е компетентен да го признае, той го изпраща служебно на съответния съд. В този случай съдът уведомява за получаването на акта компетентния орган в издаващата държава.

(4) Съдът може служебно или по искане на лицето да поиска от компетентния орган на издаващата държава да изпрати акта заедно с удостоверение по чл. 3.

Условия за признаване и изпълнение

Чл. 8. (1) Съдебните актове, постановени в друга държава членка, се признават и изпълняват на територията на Република България, ако се отнасят за деяния, които съставляват престъпления и по българското законодателство, независимо от елементите на състава им по законодателството на издаващата държава.

(2) Двойна наказуемост не се изисква за следните престъпления, ако в издаващата държава те са наказуеми с лишаване от свобода за максимален срок не по-малко от три години или за тях се предвижда мярка, изискваща задържане за максимален срок не по-малко от три години:

1. участие в организирана престъпна група;
2. тероризъм;
3. трафик на хора;
4. сексуална експлоатация на деца и детска порнография;
5. незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества;
6. незаконен трафик на оръжия, боеприпаси и взривни вещества;
7. корупция;
8. измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейския съюз по смисъла на Конвенцията за защита на финансовите интереси на Европейските общности от 26 юли 1995 г.;
9. изпиране на имущество, придобито от престъпление;
10. подправка на парични знаци, включително евро;
11. компютърни престъпления и престъпления, свързани с компютри;
12. престъпления против околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и на застрашени растителни видове и разновидности;
13. подпомагане на незаконно влизане и пребиваване в страната;
14. убийство, тежка телесна повреда;
15. незаконна търговия с човешки органи и тъкани;
16. отвлечане, противозаконно лишаване от свобода и задържане на заложенници;
17. расизъм и ксенофобия;
18. организиран или въоръжен грабеж;

19. незаконен трафик на предмети на културата, включително антични предмети и произведения на изкуството;
20. мошеничество;
21. рекет и изнудване;
22. подправка на изделия и пиратство;
23. подправка на административни документи и търговия с тях;
24. подправка на платежни инструменти;
25. незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа;
26. незаконен трафик на ядрени или радиоактивни материали;
27. търговия с противозаконно отнети превозни средства;
28. изнасилване;
29. палеж;
30. престъпления под юрисдикцията на Международния наказателен съд;
31. незаконно отвличане на летателни средства или кораби;
32. саботаж.

Провеждане на консултация

Чл. 9. (1) Преди изпращането на съдебния акт и удостоверението компетентният орган на издаващата държава и органът по чл. 7, ал. 1 и ал. 2 могат да проведат консултации.

(2) Провеждането на консултация е задължително, когато Република България е държава по смисъла на чл. 21, ал. 2, т. 3, като съдът информира незабавно компетентния орган на издаващата държава дали приема изпращането на съдебния акт.

(3) В рамките на консултациите съдът може да представи мотивирано становище относно невъзможността за подобряване на социализацията в Република България на лицето по чл. 2, ал. 1.

(4) Когато не е проведена консултация, съдът може да представи мотивирано становище незабавно след изпращането на акта и удостоверението от компетентния орган на издаващата държава.

Действия на съда преди признаване на съдебния акт

Чл. 10. (1) След получаване на акта и удостоверението от компетентния орган на издаващата държава, съдът служебно изисква справка за съдимост и справка за неприключените наказателни производства.

(2) По искане на съда, органите на Министерство на вътрешните работи правят проверка дали лицето се намира в Република България или в друга държава членка.

(3) При необходимост съдът провежда консултации с компетентния орган на издаващата държава, за да установи характера на семейните, езиковите, културните, социалните, икономическите или други отношения на лицето в Република България, с оглед подобряване на възможностите за неговата социализация.

Временно задържане

Чл. 11. (1) Когато лицето се намира на територията на Република България, по искане на издаващата държава съдът може, преди получаването на съдебния акт и удостоверението или преди да вземе решение относно признаването и изпълнението, да постанови задържане на лицето или да наложи друга подходяща мярка по реда на Наказателно-процесуалния кодекс, с която да осигури оставането на лицето на територията на страната до вземането на решение относно признаването на акта и изпълнението на наказанието.

(2) Определението, с което се взема мярката по ал. 1, подлежи на обжалване по общия ред.

(3) Не се допуска удължаване на срока на наказанието вследствие на задържането в случаите по ал. 1.

Производство по признаване и обжалване

Чл. 12. (1) След получаване на съдебния акт заедно с удостоверението по чл. 3, съдът незабавно образува производство по признаване и в 7-дневен срок насрочва открито съдебно заседание за разглеждане на делото.

(2) Съдът разглежда делото в състав от трима съдии със задължително участие на прокурор при призоваване на лицето по чл. 2, ал. 1.

(3) Ако лицето няма защитник, съдът му назначава такъв, както и преводач, ако то не владее български език.

(4) В съдебното заседание съдът изслушва прокурора, лицето и неговия защитник.

(5) Неявяването на лицето, когато е редовно призовано, не е пречка за разглеждане на делото.

(6) Съдът обсъжда налице ли са условията за:

1. признаване и изпълнение по чл. 8;
2. отлагане на признаването по чл. 14;
3. отказ от признаване и изпълнение по чл. 15;
4. частично признаване и изпълнение по чл. 16.

(7) Съдът постановява решението незабавно, като посочва номера и датата на приетата за изпълнение присъда, делото, по което е постановена, текста от закона на Република България, предвиждащ отговорност за извършеното престъпление, срока на наложеното от съда на издаващата държава наказание лишаване от свобода и първоначалния режим на изтърпяване на наказанието.

(8) Съдът приспада изцяло срока на изтърпяната част от наказанието от общия срок на наложеното наказание лишаване от свобода.

(9) Решението на съда подлежи на обжалване или протест пред съответния апелативен съд в 5-дневен срок от обявяването му.

(10) Жалбата и протестът се разглеждат в 5-дневен срок от постъпването им в апелативния съд по реда на ал. 1 – 7. Съдът обявява решението си в открито съдебно заседание с участие на страните. Решението на съда се постановява не по-късно от 90 дни от получаване на съдебния акт, заедно с удостоверението и е окончателно.

(11) В случаите, когато съдебният акт не е придружен от удостоверението по чл. 3, съдът може да определи подходящ срок за получаването му.

(12) Съдът уведомява компетентния орган на издаващата държава за влизането в сила на решението, включително за мотивите за отказ или приспособяването на наказанието.

Приспособяване на наказанието

Чл. 13. (1) Когато съгласно българското законодателство максималният срок на наказанието за извършеното престъпление е по-малък от наложеното в издаващата държава наказание, съдът го намалява до този срок.

(2) Съдът може да приспособи наложеното в издаващата държава наказание, когато то не съответства по вид на наказанията, предвидени за същото деяние в българското законодателство. В този случай то трябва да съответства във възможно най-голяма степен на наказанието, наложено в издаващата държава. Наказанието не може да бъде заменено с глоба.

(3) Приспособеното наказание не може да бъде по-тежко по вид или срок от наложеното в издаващата държава.

Отлагане на признаването на съдебния акт

Чл. 14. (1) Когато удостоверението по чл. 3 е непълно, явно не съответства на акта или не е преведено на български език, съдът може да изиска от компетентния орган на издаващата държава да отстрани нередовностите в разумен срок. Делото се отлага до изтичането на този срок.

(2) Съдът може да реши да преведе акта за своя сметка.

Основания за отказ от признаване и изпълнение

Чл. 15. (1) Съдът може да откаже да признае и изпълни съдебния акт, когато:

1. не е предоставено удостоверение, то е непълно или има явно несъответствие между него и акта и не е било допълнено или поправено в рамките на определен от съда разумен срок;

2. лицето не се намира на българска територия или на територията на издаващата държава, не е дало съгласие, когато такова се изисква и Република България не е:

а) държавата, чийто гражданин е лицето и в която то има местоживеене;

б) държавата, чийто гражданин е лицето и в която то ще бъде депортирано, въпреки че няма местоживеене в нея, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието въз основа на заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в съдебен или административен акт или на друга мярка, наложена в резултат на постановената присъда;

в) държава, различна от посочените в букви „а“ и „б“, чийто компетентен орган е дал съгласие съдебният акт и удостоверението да му бъдат изпратени.

3. признаването би било в противоречие с принципа *ne bis in idem*;

4. актът е постановен във връзка с деяние, което не е наказуемо съгласно българското законодателство. Изпълнението на съдебен акт във връзка с данъци, такси, мита или валутен обмен не може да бъде отказано на основание, че българското законодателство не предвижда същия вид данъци и такси или не урежда по същия начин данъците, таксите, митата или валутния обмен, както законодателството на издаващата държава.

5. изпълнението на определеното с акта наказание е погасено по давност съгласно българското законодателство;

6. лицето по чл. 2, ал. 1 се ползва с имунитет по българското законодателство;

7. актът е постановен спрямо лице, което поради възрастта си съгласно българското законодателство не може да бъде наказателноотговорно за деянията, във връзка с които е постановен актът;

8. към момента на получаване на акта от съда за изтърпяване остават по-малко от шест месеца от наложеното наказание;

9. актът е постановен при съдебен процес, на който лицето не се е явило лично, освен ако удостоверението по чл. 3 изрично не съдържа информация за спазване на едно от следните условия:

а) лицето е било призовано лично и по този начин е било своевременно уведомено за определената дата и място на съдебния процес или е било официално информирано за това по друг начин, безспорно доказващ уведомяването за насрочения съдебен процес, както и за възможността за постановяване на решение, ако не се яви;

б) след като е било своевременно уведомено за насрочения съдебен процес, лицето е упълномощило защитник или такъв му е бил назначен от съда за защита по време на делото и такава защита действително е оказана;

в) след като решението е било връчено лично и лицето е било изрично уведомено за правото на обжалване или ново разглеждане на делото с негово лично участие, при което делото може да бъде преразгледано по същество с представяне на нови доказателства и възможност за отмяна на първоначалния акт, то изрично е заявило, че не оспорва решението или не е поискало ново разглеждане или обжалване в предвидения срок.

10. липсва съгласие на издаващата държава по чл. 28, ал. 1, т. 7 за наказателно преследване, наказване или лишаване от свобода на лицето в Република България за друго деяние, извършено преди предаването му;

11. наложеното наказание включва принудителни медицински мерки или мерки, включващи лишаване от свобода, които независимо от чл. 13, ал. 2, не могат да бъдат изпълнени от Република България в съответствие с българското законодателство;

12. актът се отнася за престъпление, което съгласно българското законодателство се счита за извършено изцяло или частично на територията на Република България, включително на място, приравнено на нейна територия;

(2) Решението по ал. 1, т. 12 се взема от съда при изключителни обстоятелства и с оглед на всеки отделен случай, като се вземат предвид особените обстоятелства и по-специално дали деянието е осъществено предимно в издаващата държава.

(3) Преди да откаже да признае съдебния акт на основание ал. 1, т. 1 – 3 и 9 – 12, съдът провежда консултация с компетентния орган на издаващата държава и при необходимост отправя искане за незабавно предоставяне на допълнителна информация.

Частично признаване и изпълнение

Чл. 16. (1) Въпреки наличието на основание за отказ по чл. 15, съдът може, след провеждане на консултация с компетентния орган на издаващата държава, да признае частично съдебния акт, като признатата част подлежи на изпълнение. Частичното признаване и изпълнение не може да доведе до удължаване на срока на наказанието.

(2) Когато не е постигнато съгласие по ал. 1, удостоверението се оттегля и съдът прекратява производството.

Срокове на производството

Чл. 17. (1) Окончателното решение за признаване на съдебния акт се постановява в срок от 90 дни от получаването на съдебния акт и удостоверението, освен в случаите по чл. 14, ал. 1.

(2) При изключителни обстоятелства, когато съдът няма възможност да спази срока от 90 дни, той информира незабавно компетентния орган на издаващата държава по реда на чл. 23, ал. 2, като посочва причините за забавянето, както и срока, необходим за вземането на окончателно решение.

Изпълнение на наказанието

Чл. 18. (1) След признаване на съдебния акт съдът незабавно изпраща заверено копие от решението на съответната прокуратура за предприемане на необходимите действия за изпълнение на наказанието по реда на българското законодателство или за реализиране на трансфера по чл. 26. Съдът изпраща заверен препис от влязлото в сила решение за признаване и изпълнение на Върховната касационна прокуратура и на Министерството на правосъдието, за сведение.

(2) След провеждане на консултации с издаващия орган съдът зачита и приспада от срока на наказанието лишаване от свобода работните дни, положени на територията на издаващата държава, само ако такова приспадане е предвидено в законодателството на издаващата държава и не е посочено в удостоверението.

(3) По молба на компетентния орган на издаващата държава съдът предоставя информация за приложимите правни разпоредби относно условното предсрочно освобождаване.

(4) Съдът незабавно уведомява компетентния орган на издаващата държава за:

1. невъзможността да бъде изпълнено наказанието поради това, че местонахождението на лицето на територията на Република България не може да бъде установено;

2. за началото и края на условното предсрочно освобождаване, когато това е посочено в удостоверението;

3. бягство на лицето по време на изтърпяване на наказанието;

4. окончателното изтърпяване на наказанието.

Прекратяване на изпълнението

Чл. 19. (1) Съдът прекратява незабавно изпълнението на наказанието:

1. когато бъде уведомен от компетентния орган на издаващата държава за съдебно решение или друг акт, в резултат на който наказанието престава да подлежи на изпълнение;

2. при оттегляне на удостоверението от издаващата държава.

(2) Изпълнението на наказанието се прекратява и при постановяване на амнистия или помилване в Република България. В този случай съдът уведомява незабавно компетентния орган на издаващата държава, като посочва мотивите за прекратяването.

Глава трета

ИЗПРАЩАНЕ НА СЪДЕБНИ АКТОВЕ ЗА НАЛАГАНЕ НА НАКАЗАНИЕ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА ИЛИ МЕРКИ, ВКЛЮЧВАЩИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, ЗА ПРИЗНАВАНЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ В ДРУГА ДЪРЖАВА ЧЛЕНКА

Компетентен орган

Чл. 20. (1) Съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, се изпращат от съда, който ги е постановил като първа инстанция.

(2) Оригиналът на актовете или техни заверени преписи, както и оригиналът на удостоверението, се изпращат на компетентния орган на изпълняващата държава, когато това е изрично поискано от него.

(3) Съдебният акт и удостоверението не могат да бъдат изпратени за признаване и изпълнение на повече от една държава членка едновременно.

Условия за изпращане

Чл. 21. (1) Съдът може да изпрати акта, при условие че лицето по чл. 2, ал. 1 се намира на територията на Република България или на територията на изпълняващата държава членка и е дало съгласието си, когато такова се изисква при условията на чл. 22.

(2) Съдебният акт, заедно с удостоверението, могат да бъдат изпратени на една от следните държави членки:

1. държавата, чийто гражданин е лицето и в която то има местоживеене;

2. държавата, чийто гражданин е лицето и в която то ще бъде депортирано, въпреки че няма местоживеене в нея, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието въз основа на заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в съдебен или административен акт или на друга мярка, наложена в резултат на постановената присъда;

3. държава, различна от посочените в т. 1 и 2, чийто компетентен орган е дал съгласие съдебният акт и удостоверението да му бъдат изпратени.

(3) Преди да изпрати акта и удостоверението съдът може да се консултира с компетентния орган на изпълняващата държава, за да се увери, че изпълнението на наказанието в тази държава ще подобри възможностите за социализация на лицето.

(4) Консултацията е задължителна в случаите, посочени в ал. 2, т. 3.

(5) Когато не е проведена консултация, съдът взема предвид изпратеното мотивирано становище на компетентния орган на изпълняващата държава и решава дали да оттегли удостоверението.

(6) В случаите по ал. 2, т. 3, съдът взема решение след преценка на възможностите за ресоциализацията на лицето и изграждане на умения и способности за законосъобразен начин на живот в обществото.

Съгласие и становище

Чл. 22. (1) Съдът изпраща акта, заедно с удостоверението, до компетентния орган на изпълняващата държава с писменото съгласие на лицето по чл. 2, ал. 1.

(2) Съгласие не се изисква, когато съдебният акт се изпраща на държавата членка:

1. чийто гражданин е лицето и в която то има местоживеене;

2. в която лицето ще бъде депортирано, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието въз основа на заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в присъдата или в акт на съдебен или административен орган или на друга мярка, наложена в резултат на постановената присъда;

3. в която лицето е избягало или се е върнало поради наличие на висящо наказателно производство или влязла в сила присъда срещу него в Република България.

(3) В случаите по ал. 2, когато лицето се намира на територията на Република България, съдът му предоставя възможност писмено или устно да изрази своето становище. Като вземе предвид възрастта, физическото или психическото състояние на лицето, съдът по своя преценка може да предостави тази възможност на неговия законен представител. Когато лицето изрази своето становище устно, съдът изпраща на изпълняващата държава писмен запис на становището.

(4) Съдът разяснява на лицето правото му да даде съгласие за трансфер в изпълняващата държава и последиците от упражняването на това право.

(5) Становището по ал. 3 се взема предвид, когато се решава дали да се изпрати актът, заедно с удостоверението.

(6) Съдът информира лицето на разбираем за него език за изпращането на акта, заедно с удостоверението, като използва формуляра за уведомление съгласно приложение № 2. Формулярът се предава на компетентния орган на изпълняващата държава с цел уведомяване на лицето, когато последното се намира на нейна територия.

Изпращане на съдебния акт

Чл. 23. (1) Съдът може служебно, по искане на прокурора или на лицето по чл. 2, ал. 1 да изпрати акта или заверен препис от него, заедно с удостоверението по чл. 22, ал. 6, пряко на компетентния орган на изпълняващата държава. Актът може да бъде изпратен и по искане на изпълняващата държава.

(2) Съдебният акт се изпраща на компетентния орган на изпълняващата държава по поща, електронна поща, факс или по всеки друг надлежно защитен начин, позволяващ писмен запис и удостоверяване на автентичността.

(3) Когато съдът не разполага с информация за компетентния орган в изпълняващата държава, той отправя запитване, включително чрез звената за контакт на Европейската съдебна мрежа.

(4) Съдът разглежда искането в 7-дневен срок в открито съдебно заседание с участието на прокурор.

(5) Ако лицето се намира в място за лишаване от свобода под юрисдикцията на Република България или има известен адрес в страната, или е направило искане по ал. 1, в което е посочило адрес за призоваване, същото се призовава за съдебното заседание, като му се предоставя възможността по чл. 22, ал. 3 и при необходимост му се назначава преводач.

(6) Съдът се произнася по искането с определение, което се обявява в съдебното заседание.

(7) Когато лицето, направило искането, се намира извън пределите на Република България, съдът му изпраща определението на посочения адрес за призоваване.

(8) Определението по ал. 6 подлежи на обжалване или протест пред съответния въззивен съд в 5-дневен срок от обявяването или съобщаването по ал. 7. Съдът разглежда жалбата или протеста в открито заседание с участието на страните. Решението на въззивния съд се постановява в 7-дневен срок и е окончателно.

(9) Удостоверението по чл. 22, ал. 6 се подписва от председателя на състава на съда, като верността му се удостоверява с печата на съда.

(10) Заверен препис от влязлото в сила определение по ал. 6 се изпраща на Върховната касационна прокуратура и на Министерството на правосъдието.

Уведомяване на изпълняващата държава

Чл. 24. Съдът незабавно уведомява компетентния орган на изпълняващата държава за всяко съдебно решение или акт, които изменят или прекратяват изпълнението на наказанието.

Оттегляне на удостоверението

Чл. 25. (1) Съдът оттегля удостоверението, когато не е постигнато съгласие за частично признаване и изпълнение на наказанието по реда на чл. 16.

(2) Съдът може да оттегли удостоверението:

1. преди започване на изпълнението на наказанието в изпълняващата държава, като посочи мотивите за това;
2. след като вземе предвид мотивираното становище по чл. 21, ал. 5;
3. когато счита, че приложимите разпоредби за предсрочно или условно освобождаване в изпълняващата държава са несъвместими със съответните разпоредби от действащото българско законодателство.

Глава четвърта

ТРАНСФЕР НА ОСЪДЕНИ ЛИЦА МЕЖДУ ДЪРЖАВИ ЧЛЕНКИ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ. ТРАНЗИТ

Трансфер на осъдени лица

Чл. 26. (1) Ако лицето по чл. 2, ал. 1 се намира на територията на Република България, предаването му на изпълняващата държава се осъществява на дата, уговорена между Върховната касационна прокуратура и компетентния орган на изпълняващата държава, чрез дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в Министерството на вътрешните работи, но не по-късно от 30 дни, след като изпълняващата държава е взела окончателно решение за признаване и изпълнение на наказанието.

(2) Предаването на лицето се извършва в изпълнение на постановление на Върховната касационна прокуратура, като органите на Министерството на правосъдието осигуряват охраната и конвоирането му.

(3) В случаите, когато предаването на лицето в рамките на посочения в ал. 1 срок е възпрепятствано от непредвидени обстоятелства, компетентните органи на двете държави незабавно влизат във връзка. Предаването се осъществява веднага след отпадане на тези обстоятелства. Върховната касационна прокуратура, чрез дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в Министерството на вътрешните работи, незабавно уведомява компетентния орган на изпълняващата държава и двата органа уговарят нова дата, на която да се осъществи предаването. В този случай предаването се извършва в срок от 10 дни от датата на уговарянето.

(4) Алинея 1 – 3 се прилагат съответно и в случаите, когато Република България е изпълняваща държава.

Изпълнение на наказанието след трансфера на осъденото лице

Чл. 27. (1) Съдът не предприема мерки по изпълнение на наказанието, ако изпълнението му вече е започнало в изпълняващата държава.

(2) Компетентните български органи възстановяват правото си да изпълняват наказанието, ако изпълняващата държава в случаите по чл. 18, ал. 4, т. 3 уведоми съответния български съд.

Принцип на особеността

Чл. 28. (1) Лице, предадено на Република България в изпълнение на този закон, не може да бъде наказателно преследвано, съдено или задържано за престъпление, извършено преди предаването му, различно от това, за което е предадено, освен ако:

1. е имало възможност да напусне територията на Република България и не го е направило до 45 дни от окончателното му освобождаване или се е завърнало отново, след като я е напуснало;

2. за деянието не се предвижда наказание лишаване от свобода или мярка, включваща задържане;

3. наказателното производство не води до прилагане на мярка, свързана с ограничаване на личната свобода;

4. на лицето може да бъде наложена глоба или алтернативна санкция, която не е свързана с лишаване от свобода, дори ако последните могат да доведат до ограничаване на личната му свобода;

5. лицето е дало съгласие да бъде предадено;

6. след трансфера лицето доброволно декларира пред компетентния съд по чл. 7, че се отказва от правото си по този член и е запознат с последиците от това. В този случай лицето има право на защитник;

7. издаващата държава е дала съгласие да не се прилага принципът на особеността;

8. извън случаите, посочени в т. 1-7, искането за съгласие се подава, придружено с превод на български език на информацията по чл. 37 от Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест и гаранциите, предвидени по чл. 41 от същия закон.

(2) Разпоредбата на ал. 1 се прилага и в случаите, когато Република България е предала, по реда на този закон, лице на друга държава членка. Искането се подава до съответния съд, постановил предаването на лицето. Съдът дава съгласие при спазване на разпоредбите на чл. 36 и чл. 39 - 41 от Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест. Решението се постановява не по-късно от 30 дни след получаване на искането.

Предаване на основание Европейска заповед за арест и процедури за предаване между държавите членки

Чл. 29. (1) Когато е издадена Европейска заповед за арест за изпълнение на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, и издирваното лице пребивава или се намира на територията на Република България, или е български гражданин, компетентният съд може да реши да изпълни наказанието или мярката съгласно българското законодателство.

(2) Български гражданин или лице, пребиваващо на територията на Република България, предадено на друга държава членка на основание Европейска заповед за арест за провеждане на наказателно производство след предоставени гаранции за връщане, се връща по реда на този закон.

(3) Решението по ал. 1 следва да бъде взето не по-късно от 30 дни от получаване на искането по реда на чл. 44, ал. 8 – 13 от Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест.

Транзит

Чл. 30. (1) Министърът на правосъдието или оправомощено от него длъжностно лице, приема молбите за транзит и придружаващите ги документи по начин, който удостоверява писменото им предаване и незабавно ги изпраща на Върховната касационна прокуратура.

(2) Върховната касационна прокуратура разрешава с постановление транзита през територията на Република България на осъдено лице, което подлежи на трансфер в изпълняващата държава, при условие че е предоставена следната информация:

1. искане за транзит;
2. копие от удостоверението, посочено в чл. 3;
3. данни за лицето;
4. одобрен план за предаване на лицето;
5. превод на документите на български език.

(3) Върховната касационна прокуратура се произнася с постановление по искането незабавно, но не по-късно от 7 дни от деня на неговото получаване. С постановлението се определят срокът и мястото за задържане на лицето. Произнасянето може да бъде отложено до получаването на превода от държавата членка, която е отправила искането за транзит, когато такъв превод се изисква съгласно ал. 2.

(4) Върховната касационна прокуратура уведомява държавата членка, поискала транзита, и Министерството на правосъдието за своето решение по начин, който може да удостовери предаването му писмено.

(5) Осъдено лице, спрямо което е допуснато транзитно преминаване през територията на Република България, не може да бъде задържано на друго основание и за срок по-дълъг от необходимия за целите на транзита през територията на Република България. В случай че лицето следва да бъде задържано на територията на Република България на основание различно от искането за транзит, Върховната касационна прокуратура уведомява незабавно държавата членка, отправила искането за транзит.

(6) Не се изисква искане за транзит в случай на въздушен превоз без предвиден престой. В случай че се наложи извънредно кацане, държавата осъществяваща трансфера предоставя на Министерството на правосъдието посочената в ал. 2 информация в срок до 72 часа.

(7) Разпоредбите на този член се прилагат съответно и в случаите, когато Република България е издаваща държава и възникне необходимост от транзитно преминаване през територията на друга държава членка на Европейския съюз.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. По смисъла на този закон:

1. „съдебен акт“ е всеки окончателен акт на съд на издаващата държава, с който се налага наказание на физическо лице;

2. „наказание“ е всяко наказание лишаване от свобода или мярка, включваща лишаване от свобода, постановени за определен или неопределен срок, във връзка с извършено престъпление и вследствие на наказателно производство;

3. „мярка, включваща лишаване от свобода“ е всяка мярка, наложена от компетентен орган, свързана с лишаване от свобода, постановена във връзка с престъпление и вследствие на наказателно производство;

4. „издаваща държава“ е държавата членка, в която е постановен съдебният акт;

5. „изпълняваща държава“ е държавата членка, на която е изпратен съдебният акт за целите на неговото признаване и изпълнение;

6. „държава по местоживее на лицето“ е държавата, с която лицето е свързано трайно с оглед на неговото обичайно местопребиваване и съществуващите там семейни, социални или икономически отношения;

7. „държава членка“ е държава членка на Европейския съюз.

§ 2. Този закон въвежда изискванията на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ L 327/27 от 5 декември 2008 г.), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година за изменение на рамкови решения 2002/584/ПВР, 2005/214/ПВР, 2006/783/ПВР, 2008/909/ПВР и 2008/947/ПВР, с което се

укрепват процесуалните права на лицата и се насърчава прилагането на принципа за взаимно признаване на решения, постановени в отсъствието на заинтересованото лице по време на съдебния процес.

§ 3. Изпълнението на съдебните актове в частта, с която е наложена глоба и/или конфискация, се осъществява по реда на Закона за признаване, изпълнение и изпращане на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции.

§ 4. Доколкото този закон не съдържа специални правила, се прилагат разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 5. В Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест (обн., ДВ, бр. 46 от 2005 г., изм. и доп. бр. 86 от 2005 г., бр. 52 от 2008 г., бр. 49 от 2010 г., бр. 55 от 2011 г. и бр. 53 от 2014 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 40, ал. 1, т. 4 след думите „издаващата държава членка“ се поставя запетая и се добавя „като в тези случаи се прилагат разпоредбите на Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода.“

2. В чл. 41, ал. 3 изречение второ се изменя така: „В тези случаи се прилагат разпоредбите на Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода.“

§ 6. В отношенията между Република България и държавите членки, въвели изискванията на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година за изменение на рамкови решения 2002/584/ПВР, 2005/214/ПВР, 2006/783/ПВР, 2008/909/ПВР и 2008/947/ПВР, с което се укрепват процесуалните права на лицата и се насърчава прилагането на принципа за взаимно признаване на решения, постановени в отсъствието на заинтересованото лице по време на съдебния процес, се прилага този закон, вместо следните конвенции:

1. Конвенцията за трансфер на осъдени лица от 21 март 1983 г. на Съвета на Европа и Допълнителния протокол към нея от 18 декември 1997 г.;

2. Европейската конвенция за международното признаване на присъди от 28 май 1970 г. на Съвета на Европа;

3. Дял III, глава 5 от Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Шенгенската конвенция от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на контрола по общите граници; Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Шенгенското споразумение от 14 юни 1985 г. между правителствата на държавите от икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република относно постепенното премахване на проверките по общите им граници;

4. Конвенцията между държавите членки на Европейските общности относно изпълнението на наложени в чужбина наказания от 13 ноември 1991 г.

§ 7. В отношенията си с държавите членки Република България може да продължи да прилага действащите помежду им двустранни и многостранни споразумения или договорености, както и да сключва нови, и след влизането на този закон в сила, в случаите, когато се улеснява процедурата за изпълнение на наказанията по този закон.

§ 8. Незавършените процедури и производства за трансфер на осъдени лица и признаване на присъди се довършват по досегашния ред.

§ 9. Този закон влиза в сила един месец след обнародването му в „Държавен вестник“.

УДОСТОВЕРЕНИЕ

а) * Издаваща държава:

.....

* Изпълняваща държава:

.....

б) Съдът, който е постановил съдебния акт за налагане на наказанието, което е
влязло в сила:

Официално наименование:

.....

Актът е постановен на (посочете дата: дд-мм-гггг):

Актът е влязъл в сила на (посочете дата: дд-мм-гггг):

Номер на съдебния акт (ако е известен):

.....

в) Информация относно органа, с който може да се осъществи контакт, ако има
въпроси във връзка с удостоверението:

1. Вид орган: Моля, отбележете в съответната клетка:

Централен орган

Съд

Друг орган

2. Данни за контакт с органа, посочен в буква в), точка 1:

Официално наименование:

.....

.....

Адрес:

.....

Тел.: (код на държавата) (код на областта/града)

Факс: (код на държавата) (код на областта/града)

Адрес за електронна поща (ако е известен):

.....

3. Езици, на които е възможно да се осъществи връзка с органа:

4. Данни за контакт с лицето/ата, с което/които да се осъществи връзка с цел получаване на допълнителна информация във връзка с изпълнението на съдебния акт или съгласуването на процедурите за трансфер (име, звание/ранг, тел., факс, адрес за електронна поща), ако се различават от тези по точка 2:

.....

.....

г) Информация относно лицето, на което е наложено наказанието:

Фамилно име:

Собствено(и) име(на):

Моминско име, където е приложимо:

Псевдоними, където е приложимо:

Пол:

Националност:

Идентификационен номер или номер на социално осигуряване (ако е известен):

.....

Дата на раждане:

Място на раждане:

Последни известни адреси/места на пребиваване:

Език(ци), които лицето разбира (ако са известни):

.....

Лицето по чл. 2, ал. 1 се намира:

В издаващата държава и ще бъде осъществен трансферът му в изпълняващата държава.

В изпълняващата държава и изпълнението ще се състои в тази държава.

.....

Допълнителна информация, която следва да се представи, ако е налична и относима:

1. Снимка и пръстови отпечатьци на лицето и/или данни за контакт с лицето, с което трябва да бъде осъществена връзка за получаването на тази информация:

.....

2. Вид и номер на личната карта или паспорта на лицето:

.....
3. Вид и номер на разрешението за пребиваване на лицето:

.....
4. Друга полезна информация относно лицето и неговите семейни, социални или професионални връзки с изпълняващата държава:

.....
.....
д) Искане за временно задържане от страна на издаващата държава (когато лицето се намира в изпълняващата държава):

Издаващата държава иска от изпълняващата държава да задържи лицето или да предприеме друго действие, с което да осигури оставането му на нейна територия, до вземане на решение относно признаването и изпълнението на наказанието.

Издаващата държава вече е изисквала от изпълняващата държава да задържи лицето или да предприеме друго действие, с което да осигури оставането му на нейна територия, до вземане на решение относно признаването и изпълнението на наказанието. Впишете наименованието на органа в изпълняващата държава, който е взел решението по искане за задържането на лицето (ако е приложимо и известно):

.....
.....
.....
е) Връзка с предходна Европейска заповед за арест (ЕЗА):

Издадена е ЕЗА с цел изпълнение на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, и изпълняващата държава се задължава да изпълни наказанието или мярката, изискваща задържане (Член 4, параграф 6 от Рамковото решение относно ЕЗА).

Дата на издаване на ЕЗА и номер, ако е известен:

.....
Наименование на органа, който е издал ЕЗА:

Дата, на която е взето решението за изпълнение на наказанието, и номер, ако е известен:

.....
Наименование на органа, който е издал решението за изпълнение на наказанието:

.....
 Издадена е ЕЗА с цел наказателно преследване на лице, което е гражданин на или пребивава в изпълняващата държава, като изпълняващата държава е предала лицето при

условие, че то ще бъде върнато в изпълняващата държава, за да изтърпи там наказанието лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, постановени срещу него в издаващата държава членка (Член 5, параграф 3 от Рамковото решение относно ЕЗА).

Дата, на която е взето решението за предаване на лицето:

.....

Наименование на органа, който е издал решението за предаването:

.....

Номер на решението, ако е известен:

Дата на предаване на лицето, ако е известна:

ж) Основания за изпращане на съдебния акт и удостоверението (когато е попълнена клетка „е“), тази клетка не се попълва):

Съдебният акт и удостоверението се изпращат на изпълняващата държава, за да засвидетелстват увереността на издаващия орган, че изпълнението на наказанието от страна на изпълняващата държава ще спомогне за постигане на целта за улесняване на социализацията на лицето, и:

а) изпълняващата държава е държавата, чийто гражданин е лицето и в която то живее.

б) изпълняващата държава е държавата, чийто гражданин е лицето и в която то ще бъде депортирано, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието съгласно заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в съдебен или административен акт или на друга мярка, взета в резултат на съдебния акт. Ако заповедта за експулсиране или депортиране не се съдържа в акта, посочете наименованието на органа, който е издал заповедта, дата на издаването ѝ и, ако е известен, номер:

в) изпълняващата държава е държава, различна от държавата по букви а) или б) и чийто компетентен орган е дал съгласието си за изпращане на съдебния акт и на удостоверението на тази държава.

г) изпълняващата държава е направила нотификация съгласно член 4, параграф 7 от Рамковото решение и:

потвърдено е, че, доколкото е известно на компетентния орган на издаващата държава, лицето живее и е пребивавало непрекъснато и законно най-малко пет години в изпълняващата държава и ще запази правото си на постоянно пребиваване в тази държава, или

потвърдено е, че лицето е гражданин на изпълняващата държава.

з) Съдебен акт, с който се налага наказанието:

1. Актът се отнася за общо деяния.

Обобщено представяне на фактите и описание на обстоятелствата, при които е/са извършено/извършени деянието/ята, включително време и място; и естество на участието на лицето:

.....

.....

.....

.....

Вид и правна квалификация на деянието/ята и приложими нормативни разпоредби, въз основа на които е постановен съдебният акт:

.....

.....

.....

2. Ако деянието/ята по буква з), точка 1 съставлява(т) едно или повече от престъпленията, посочени по-долу, съгласно определенията в законодателството на издаващата държава и които са наказуеми в издаващата държава с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за не по малко от три години, посочете това в съответната/ите клетки/и:

- участие в организирана престъпна група;
- тероризъм;
- трафик на хора;
- сексуална експлоатация на деца и детска порнография;
- незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества;
- незаконен трафик на оръжия, боеприпаси и взривни вещества;
- корупция;
- измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейските общности по смисъла на Конвенцията от 26 юли 1995 г. относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности;
- изпиране на имущество, придобито от престъпление;
- подправка на парични знаци, включително евро;
- престъпления, свързани с компютри;
- престъпления против околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и застрашени растителни видове и разновидности;

- подпомагане на незаконно влизане и пребиваване;
- убийство, тежка телесна повреда;
- незаконна търговия с човешки органи и тъкани;
- отвличане, противозаконно лишаване от свобода и задържане на заложници;
- расизъм и ксенофобия;
- организиран или въоръжен грабеж;
- незаконен трафик на предмети на културата, включително антични предмети и произведения на изкуството;
- мошеничество;
- рекет и изнудване;
- подправка на изделия и пиратство;
- подправка на и търговия с административни документи;
- подправка на платежни инструменти;
- незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа;
- незаконен трафик на ядрени или радиоактивни материали;
- трафик на незаконно отнети превозни средства;
- изнасилване;
- палеж;
- престъпления от компетентността на Международния наказателен съд;
- незаконно отвличане на летателни средства или кораби;
- саботаж.

3. Ако деянието/ята по точка 1 не е/са обхванато/и по точка 2 или ако присъдата и удостоверението са изпратени до държавата членка, която е заявила, че ще направи проверка за двойна наказуемост (член 7, параграф 4 от Рамковото решение), опишете изчерпателно съответното/ите деяние/я:

.....

.....

.....

и) Вид на съдебния акт , с който се налага наказанието:

1. Посочете дали лицето се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановен актът:

1. Да, лицето се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановен актът.

2. Не, лицето не се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановен актът.

3. Ако сте направили отбелязване в клетка по точка 2, моля, потвърдете наличието на едно от следните:

3.1а. лицето е било призовано лично на ... (ден/месец/година) и по този начин е било уведомено за определената дата и място на съдебния процес, вследствие на който е постановен актът, и е било уведомено за възможността за постановяване на такъв акт, ако не се яви на съдебния процес;

ИЛИ

3.1б. лицето не е било призовано лично, но чрез други средства действително е получило официална информация за определената дата и място на съдебния процес, вследствие на който е постановен актът, по начин, който недвусмислено доказва, че то е било уведомено за насрочения съдебен процес, и е било уведомено за възможността за постановяване на такъв акт, ако не се яви на съдебния процес;

ИЛИ

3.2. след като е било уведомено за насрочения съдебен процес, лицето е упълномощило защитник, посочен от заинтересованото лице или от държавата, с цел да го защитава на съдебния процес и действително е било защитавано от този защитник на процеса;

ИЛИ

3.3. актът е бил връчен лично на лицето на ... (ден/месец/година) и то е било изрично уведомено за правото на повторно разглеждане или обжалване, в което има право да участва и което позволява делото да се преразгледа по същество, включително и с оглед на нови доказателства, и което може да доведе до отмяна на първоначалния акт, и

лицето изрично е заявило, че не оспорва съдебния акт;

ИЛИ

лицето не е поискало повторно разглеждане или обжалване в приложимия за целта срок.

4. Ако сте направили отбелязване в клетка по точка 3.1б, 3.2 или 3.3, дайте информация как е изпълнено съответното условие:

.....
.....

2. Данни за срока на наказанието:

2.1. Обща продължителност на наказанието (дни):
.....

2.2. Целият срок на лишаване от свобода, изтърпян във връзка с наказанието или мярката, включваща лишаване от свобода, по отношение на което/която е постановен съдебният акт (дни):

....., към (...) (дата, на която е направено изчислението: дд-мм-гггг):

2.3. Брой дни, които следва да бъдат приспаднати от общата продължителност на наказанието по причини, различни от посочените по точка 2.2. (например амнистия, помилване или др. мерки, свързани с наказанието): ..., считано от (дата, на която е направено изчислението: дд-мм-гггг):.....

2.4. Дата, на която изтича срокът на наказанието в издаващата държава:

Не е приложимо, тъй като в момента лицето не е задържано

Лицето е задържано и наказанието, наложено съгласно правото на издаващата държава, ще бъде изтърпяно изцяло към (дата: дд-мм-гггг)¹ :

3. Вид на наказанието:

лишаване от свобода

мярка, включваща лишаване от свобода (посочете вида):
.....

й) Информация във връзка с условно предсрочно освобождаване:

1. Съгласно правото на издаващата държава лицето има право на условно предсрочно освобождаване след изтърпяване на:

половината от срока на наказанието

две трети от срока на наказанието

друга част от срока на наказанието (посочете каква):

2. Компетентният орган на издаващата държава желае да бъде информиран относно:

приложимите нормативни разпоредби на изпълняващата държава относно условното предсрочно освобождаване на осъдени лица;

началото и края на срока на условното предсрочно освобождаване.

к) Становище на лицето:

¹ Впишете датата, на която наказанието би било изтърпяно изцяло (без да се вземат предвид възможностите за предсрочно или условно освобождаване), ако лицето остане в издаващата държава.

1. Лицето не е могло да бъде изслушано, тъй като вече се е намирало в изпълняващата държава.

2. Лицето се намира в издаващата държава и:

a. е поискало изпращането на съдебния акт и удостоверението

е дало съгласието си за изпращане на съдебния акт и удостоверението

не е дало съгласието си за изпращане на съдебния акт и удостоверението (посочете изтъкнатите от лицето причини):

.....

.....

b. Приложено е становището на лицето.

Становището на лицето е било изпратено на изпълняващата държава на (дата: дд-мм-гггг):

л) Други обстоятелства от значение за случая (информация по избор):

.....

.....

м) Заключителни сведения:

Текстът на съдебния акт/ове е/са приложен/и към удостоверението².

Подпис на органа, издал удостоверението и/или негов представител, удостоверяващ
верността на съдържанието на удостоверението

.....

Име:

Заемана длъжност (звание/ранг)

Дата:

Официален печат (ако има)

² Компетентният орган на издаващата държава трябва да приложи всички свързани със случая съдебни актове, необходими за осигуряване на цялата информация, касаеща наказанието или мярката, включваща лишаване от свобода, което да бъде изпълнено. Могат да се приложат и всички налични преводи на съдебния/те акт/ове.

Формуляр за уведомяване на лицето

УВЕДОМЯВАНЕ НА ЛИЦЕТО

С настоящото Ви уведомяваме за решението на ... (компетентния орган на издаващата държава) за предаване на съдебния акт на (компетентния съд на издаващата държава) от ... (дата на съдебния акт) ... (номер на съдебния акт, ако е известен) на ... (изпълняващата държава) с цел признаването му и изпълнение на наложеното с него наказание или на мярка, свързана с лишаване от свобода в съответствие с националното законодателство, прието в изпълнение на Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз.

За изпълнението на наказанието се прилага правото на ... (изпълняващата държава).

Органите на тази държава ще бъдат компетентни да вземат решения относно процедурите за изпълнение и да определят свързаните с него мерки, включително и относно основанията за условно предсрочно освобождаване.

Компетентният орган на ... (изпълняващата държава) трябва да приспадне целия срок на вече изтърпяното във връзка с наказанието лишаване от свобода или на мярката, свързана с лишаване от свобода от общия срок на наказанието за лишаване от свобода, което подлежи на изтърпяване. Компетентният орган на ... (издаващата държава) може да приспособи наказанието, единствено ако то е несъвместимо с правото на тази държава по отношение на своя срок или характер. Приспособеното наказание не може да бъде по-тежко от наказанието, наложено в ... (издаващата държава), по отношение на своя характер или срок.